స్వప్న సుందరి

శ్రీ కేశిరాజు సోమేశ్వరరావు

రైలుస్టేషనులో మ్రోగినగంట విని రాజు రెస్టారెంట్ బయటికి వచ్చాడు. మూడవ తరగతి ప్రయాణీకుల వెయిటింగ్ హాలు నిండిపోయిన బీడీపొగలతో దుర్వాసన కొడ్తోంది. ఎదిగిన గడ్డంలా చీకటి నలుమూలలా ఆవరించింది. మెలికలు తిరిగిన మీసాల్లా మబ్బుతోరణాలు చంద్రుడి చుట్టూ మూగాయి. సిగిరెట్ వెలిగించి ప్లాట్‌ఫారంపై పచారుచేస్తూ బుకింగ్ ఆఫీసు వద్దకు వచ్చాడు రాజు. ఆఫీసు బయటనున్న గ్రుడ్డిదీపపు వెలుతుర్లో మెయిలు గంటన్నర లేటన్న బోర్డు కన్పించింది. ఇంకా గంటన్నర పడిగాపులుపడి కూర్చోవాలి. రైళ్లకు ఆలస్యంగా రావడం అలవాటయిపోయింది అనుకున్నాడు.

రోజంతా ఆఫీసువర్కుతో అలిసిపోయిన అతని శరీరానికి ఎదురుగానున్న మైదానంమీంచి వీస్తోన్న చల్లటిగాలి హాయి కలిగించింది. ఆవిలింతలు బయల్దేరాయి. నెమ్మదిగా నడుస్తూ, ప్లాట్‌ఫారం చివరకు చేరుకున్నాడు. సాయంత్రంబట్టీ విరామమెరుగని కాళ్లు లాగుతున్నాయి. బద్ధకంగా సిమెంటు బెంచీమీద కూర్చున్నాడు. వెనుకనున్న రైల్వేక్వార్టర్సులోంచి గడియారం అర్ధగంట కొట్టింది. రాజు రిస్టువాచీవంక చూసాడు ఎనిమిదిన్నర అయింది. గాలికి రెపరెపలాడే చొక్కాకాలరు సవరించి, జేబులోంచి తొంగిచూస్తోన్న కార్డును బయటకు తీసాడు. మసకచీకట్లో అక్షరాలు అలికేసినట్లు కన్పించాయి. కార్డుమధ్యగా పరిచితమైన స్త్రీరూపం కళ్లముందు తిరిగింది. ఇంకా గంటకుగాని ఆమెరాదు అనుకున్నాడు. బరువుగా వాలిపోయే కనురెప్పలు, అలిసిపోయిన మెదడు వాంఛించే విశ్రాంతిని కలిగించ ప్రయత్నిస్తున్నాయి. కాలిక్రింద గడ్డిలో ఏదోపురుగు కదిలి చక్కిలిగింతలు పెట్టింది. ఎడమచేయి దిండుగా చేసుకుని ఒరగిలి బెంచీమీద పడుకున్నాడు రాజు. అలవాటులేని పడకయినా హాయి అనిపించిందతనికి. ఆ హాయిలో అతని మనస్సు వింత వింతలోకాల్లో విహరించసాగింది. కార్డుమధ్య మెదిలిన సుందరి క్రమక్రమంగా అతని మనోపథంనుంచి మాయమైపోయింది.

♦ ♦ ♦

ప్రయాణీకులు ప్లాట్‌ఫారంనుంచి తొంగి తొంగి రెండువైపులా చూస్తున్నారు. ఇంతలో సిగ్నలురెక్క వాలింది. జనం నలుమూలలా కలకబారారు. సామాన్లను పోర్టర్లు మోసుకొస్తున్నారు. పసిపిల్లల్ని తల్లులు చంకల్లోంచి భుజాలమీదకు తీసుకొంటున్నారు. జేబుల్లోని టిక్కెట్లు, డబ్బు ఉందోలేదో చూసుకుంటూ, పంట్లాంలు తడుముకుంటున్నారు కొందరు. ఒకటి...

రెండు... అని సామాన్లను లెక్కపెడుతోంది ఓ ముసలమ్మ.

రైలు నెమ్మదిగా ప్లాట్ ఫారంలో ఆగింది. ఇంజన్ వదలే ఆవిరిశబ్దం వంద కీచురాళ్ల రొదవలె వుంది. గబగబా నడుస్తూ, ఖాళీపెట్టెలకై వెదుకుతూ ఒంటిగానున్న ప్రయాణీకులు ముందుకు సాగిపోతున్నారు. సామాన్లను, సంసారాన్ని వేగించుకుంటూ రద్దీగా ఉన్నా దగ్గరనున్న పెట్టెల్లోకే ఎక్కాలని కొందరు ప్రయత్నిస్తున్నారు. లోపలివాళ్లు దిగనీయకుండా ఎక్కేస్తోన్న ప్రయాణీకుల త్రొక్కిడిచూచి "ఇక లాభంలేదని" గుంపులో దూరుతూ గట్టిగా కేకలేస్తున్నారు కొందరు. హైహీల్డు షూస్ తొడుక్కున్న అమ్మాయి సెకండుక్లాసు పెట్టెలోకిపోతూ తొందరలో షిఫాన్‌చీరపైట జారిపోగా సర్దుకోబోయేటంతలో కాలు తడబడి తూలిపోయింది: ఆమెనుచూస్తూ పకపకా నవ్వుతూ నడుస్తున్న యిద్దరు కాలేజి విద్యార్థులు ఓ బిచ్చగత్తెమీదపడి, పైగా ఆమెను అసహ్యించుకొంటున్నారు. మొరటుగా ఎక్కే గుంపును తోసుకుంటూ వాళ్లమధ్య నలిగి వాడిపోయిన మల్లెపువ్వులా ఆమె ఆడవాళ్ల పెట్టెలోంచి చిన్న చేతిసంచీతో దిగింది.

ఆమెను చూడగానే రాజుకు ఎక్కడో చూసినట్లుగా అనిపించింది. ఎక్కడ చూచాను చెప్మా ఈవిడ్ని అనుకున్నాడు. ఆమె అలా ముందుకునడిచి రాజుకు సమీపాన నిల్చుంది. పెట్టెలోంచి పడుతున్న ఎలెక్ట్రిక్ లైటు వెలుగులో ఆమె ముఖం వింత అందంతో ఆకర్షణీయంగా ఉంది. బత్తాయి తొనల్లాంటి పెదవులు, పెదవుల పైగా నూవుపువ్వులాంటి ముక్కు, దాని కిరుప్రక్కలా అర్ధ నిమీలితాలయిన కండ్లు, అరసున్నల్లాంటి కనుబొమలు తను బాగా ఎరిగినావిడేనని రుజూపర్చాయి. కాని ఎవరీమె?

అకస్మాత్తుగా అతనిదృష్టి బత్తాయి తొనల్లాటి పెదవుల క్రిందగా గడ్డంలోనున్న సొట్టలో స్పష్టంగా కనబడుతోన్న కందిగింజంత పుట్టుమచ్చమీద పడింది. నిశ్చయంగా ఆమే .. తీవ్రంగా ఆలోచించాడు రాజు. అతనిముఖం వికసించింది.

"శ్రీదేవీ" గట్టిగా అరచి పిలచాడు. ఇంకొంచెం గట్టిగానయితే పెద్దకేక అనవచ్చు. "నేనూ! నీ బాల్యస్నేహితుణ్ణి! రాజను. అదేమిటి అలా తెల్లబోయి చూస్తావ్. గుర్తుపట్టలేక పోయావా." సంతోషంతో ఆమె దగ్గరగావెళ్తూ అన్నాడు రాజు.

ఆమె వింతగా అతనివైపు చూసింది. నీవెవరో నాకు తెలియదే అన్నట్లుందా చూపు. "ఎంత మారిపోయావు. ఈ అయిదేళ్లలో చాలా పెద్దదానివయ్యావు. నేనే నిన్ను గుర్తుపట్టలేకపోతే? ఇంకా ఆ క్వెశ్చన్ మార్కు ముఖమేనా. నేను రాజు అవునో కాదో అని ఆలోచిస్తున్నావా .." ఆమె ఉలిక్కిపడి చూసింది. కనుబొమలు గిర్రున తిరిగి యథాస్థానానికి వచ్చాయి. నఖశిఖపర్యంతం ఎగాదిగా చూసి అటువైపు ముఖం త్రిప్పుకొంది,

ప్రక్కకుతిరిగిన ఆమె ముఖం సినిమాలో సావిత్రిలా అందంగా ఉంది. మధ్యగా మూశంకెలాగున్న చెవిచుట్టూ రేగిన

వెంట్రుకలు గాలికి కొట్టుకుంటూ చెంపలపై పడుతున్నాయి.

"ఇదేమిటి ఈమె విచిత్ర మనస్తత్వం. చెల్లెలొస్తున్నది. స్టేషనుకు రారమ్మనమని వేణు ఉత్తరం వ్రాయడమేమిటి! తీరా ఇప్పుడు ఈమె మొగమెరగని వ్యక్తిని చూడనట్లు తన్ను చూడడమేమిటి! ఈ ఐదేళ్లకే నన్ను మరిచిపోయిందా. లేక నటనా" అనుకున్నాడు.

"అదేమిటి శ్రీదేవి, అలా ముఖం త్రిప్పుకుంటావు. క్రొత్తవాణ్ణి చూసినట్లు ఆ చూపులు నువ్వూను. ఇదిగో ఈ కార్డు చూడు, మీ అన్న వేణు రాశాడు నువ్వొస్తున్నావనీ, నన్ను స్టేషనుకు రమ్మనమనీ. నన్నెరగనట్లుగా నటించి కాస్సేపు నన్ను తికమక పెట్టాలనుకుంటున్నావా? ఇంకా నీ చిన్నప్పటి చిలిపితనం పోలేదు." రంగులు మారిన ఆమె ముఖంచూసి తన ఉపన్యాసం నిలిపేశాడు.

రెండడుగులు ముందుకువేసి ఆమె రిక్షావాణ్ణి పిలిచింది. రాజుకు ఇంకా అనుమానం పోలేదు. కంగారుగా "రిక్షా ఎందుకు దేవీ! ప్రక్కవీధిలోనే మనఇల్లు. అమ్మమ్మకూడా అక్కడేఉంది. సరదాగా మాట్లాడుకుంటూ పోదాంపద. అరఫర్లాంగు కూడా ఉండదు" అన్నాడు. ఆమె వినిపించుకోకుండా ముందుకు నడిచింది.

ఏమిటీ విపరీతం? నేనేం భ్రమపడలేదు గదా - గడ్డంలో సొట్ట. సొట్టలో పుట్టుమచ్చ. అచ్చంగా ఆమె! చిన్నప్పుడు ఎంత చనువుగా ఉండేది! యీ అయిదేళ్ళలో ఎంతగా మారిపోయింది! రాజు తలెత్తి చూసాడు ఆమె వెళ్ళిపోతోంది. మళ్లీ గట్టిగా పిలిచాడు ఆమెను.

ఆమె వెనక్కు తిరిగింది. కోపంగా "ఏయ్ మిస్టర్! నీవెవరో నాకు తెలియదు. నిన్నింతకు ముందెన్నడూ చూడలేదు. ఎందుకు ఎవరో అనుకొని వెంటపడతావు. పిచ్చిపిచ్చి వేషాలు వెయ్యక వెనక్కిపో. లేకపోతే పోలీసుల్ని పిలవాలిసి వస్తుంది" అంది. ఇంతలో రిక్షావాడు "ఏంటయ్యా ఒంటరిగాచూసి అమ్మాయిగారి మీద మీదకు వొస్తున్నావ్; జాగ్రత్త" అంటూ ముందుకువచ్చాడు. వాడికేకలకు ప్లాట్ ఫారమ్మీద ఉన్న నలుగురూ పోగయ్యారు. రైలుబండి తన విద్యుక్తధర్మ నిర్వహణలో లీనమై గట్టిగా కూతవేసి భారంగా కదిలింది.

"ఒంటిగా ఆడపిల్ల కనిపిస్తేసరి ఒళ్లు తెలియదు యీ జల్సారాయుళ్ళకు. వయస్సు వచ్చేకొద్దీ కాస్త జాగ్రత్తగా మసులుకోవాలి" అన్నాడు ఓ తలనెరసిన పెద్దమనిషి, నెరవని మీసాన్ని కుడిచేత్తో చక్కదిద్దుకుంటూ. ఏమిటేమిటని స్టేషను మాస్టరు పరుగెత్తుకొచ్చాడు, నలుగురూ గుంపుగూడటంచూసి. గుంపులో ఎవరో జేబులు జాగ్రత్త అన్నారు. "మెడలోని నగలు కొట్టేయడానికి వేసినఎత్తు. ఆమె వద్ద వాడిపప్పు లుడకలేదు. దొంగవెధవ." తమ అమూల్యాభిప్రాయాన్ని గాలికి వదిలేశారు మరొకరు. రాజుగుండె ఆగినంత పనయింది.

"దొంగలంటే ఇలాగే పొడుగుచొక్కా పొడుగులాగు తొడుగుకొంటారు కామోసు" అనుకుంది తండ్రి చెయ్యిపట్టుకుని వేడుకచూస్తున్న పదేళ్ళపిల్ల. "ఎవరు నువ్వు. ఆమెతో నీకేంపని. రా స్టేషను

(602వ-పేజీ చూడుడు)

(568 వ—పేజీ తరువాయి)

లోకి" అంటూ స్టేషనుమాస్టరు గదమాయించాడు. వెనుకనుంచున్న ఎవరో ముందుకునెట్టారు రాజను. ఇంతలో రైల్వే పోలీసు అతని జెబ్బపట్టుకొని ముందుకు లాగాడు. రాజు గ్రుక్కతిప్పుకోలేకపోయాడు. కళ్లల్లో నీళ్లు తిరిగాయి. గద్గదికంగా "నేనండీ సుందరంగారబ్బాయిని. L. I. C. లో పనిచేస్తున్నాను. నాపేరు రాజు..." అన్నాడు. "అక్కడ చెప్పుకుందువుగాని పద" ముందుకునెట్టాడు పోలీసు. నిరాశతో నిస్పృహంతో ఆమెవంక చూసాడు రాజు. అసహ్యంతో అష్టవంకరలూ తిరిగి "తూ" అని ఉమ్మేసేటట్లు ఆమె ముఖంపెట్టింది. "ఇంకా కదలవేం" అంటూ తలమీదపడ్డ బరువైన దెబ్బకు రాజు "అమ్మా" అంటూ అరిచాడు.

♦ ♦ ♦

నిద్రలో బెంచీమీంచి క్రిందపడిన రాజుకు స్వప్నభంగమయింది. స్టేషనులోకి రైలు అప్పుడే కాలుబెడుతోంది ప్రయాణీకుల హడావిడితో ప్లాట్‌ఫారం సందడిగా ఉంది. తనకువచ్చిన కలను మరచిపోలేక నెమ్మదిగా ముందుకు నడిచాడు రాజు.

శ్రీదేవి ఆడవాళ్ల పెట్టెలోంచి దిగింది. అర్ధనిమీలితాలయిన కళ్లు, అరసున్నల్లాంటి కనుబొమలు. గెడ్డంక్రింద సొట్ట, సొట్టలో కందిగింజంత పుట్టుమచ్చ. ఆమే, సందేహంలేదు. ఎంతగా మారిపోయింది. ఇప్పుడు నన్ను గుర్తుపట్టగలదో లేదో. చిన్నప్పుడు సన్నగా ఈదురోమంటూ ఉండే శ్రీదేవి ఎంత సౌందర్యవంతురాలయింది. గుటకలు మ్రింగాడు రాజు.

రాజుకు ఆమెను సమీపించడానికి మనస్కరించలేదు. స్వప్నం వెనక్కు లాగుతోంది. కలలో తిన్నదెబ్బ జ్ఞాపకం వచ్చింది. కాని ముందుకు నడిచాడు. ఆమెను చూస్తూ నిలబడ్డాడు. ఆమెపేరు నాలుగుసార్లు పెదవి చివరకువచ్చి మళ్లీ లోపలికెళ్లిపోయింది. చింతనిప్పుల్లాంటి కళ్లతో కలలోకన్పడ్డ రైల్వేపోలీసు అతని నోరు నొక్కేసినట్లు నిలబడ్డాడు.

తనకెదురుగా నిల్చున్న రాజను భ్రుకుటి ముడిచి ఎగాదిగా చూసింది. ఆమె ఆశ్చర్యంతో అతనివద్దకు వచ్చింది. రాజు ఆమెను పలుకరిద్దామనుకుంటూనే పలుకరించలేకపోయాడు. కాని అతని కళ్లు మాత్రం ఆమెమీద తదేకంగా నిల్చిపోయాయి.

సజీవ శిలావిగ్రహంవలె నుంచున్న రాజును ఆమె నవ్వుతూ పల్కరించింది. "హల్లో రాజూ! ఎంతకాలానికి కన్పడ్డావు. అలా తెల్లబోయి చూస్తావేం. నేనే శ్రీదేవిని. గుర్తుపట్టలేకపోయావా. అవున్లే నేనిప్పుడు గుర్తుంటానా తమకు" అంది.

ఆమెవాక్కుల్లోని అమృతం అతనిలో ప్రాణంపోసింది. కలలోని శ్రీదేవిని వదలి రైలుదిగిన ఈ దేవిని పలకరించేందుకు అప్పటికిగాని రాజుకు ధైర్యంరాలేదు. బెదురు వదిలినా తడబడేగొంతును సంభాళించుకుంటూ ముసిముసినవ్వులు నవ్వుతూ "చాలా మారిపోయావు నువ్వు" అన్నాడు రాజు శ్రీదేవి అనేపదం ఉచ్చరించలేక. బుకింగ్ ఆఫీసులోని గడియారం పదికొట్టింది.